

Monsieur le Greffier de la
Cour européenne des Droits de l'Homme
Conseil de l'Europe
F-67075 STRASBOURG CEDEX
FRANCE

Česká republika dne 3. srpna 2010

STÍŽNOST

Proti usnesení Ústavního soudu České republiky
ze dne 13. 4. 2010 sp. zn.: I.ÚS 853/10
předkládaná podle článku 34 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a
základních svobod (dále jen „*Úmluva*“) a čl. 45 a 47 Jednacího řádu
Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „*ESLP*“).
Stěžovatel žádá podle čl. 39 o předběžná opatření,
podle čl. 40 naléhavé sdělení o podané stížnosti,
podle čl. 41 o přednostním projednání stížnosti Jednacího řádu ESLP

I. STRANY

1. STĚŽOVATEL

Stěžovatel

- | | |
|--------------------------------|--|
| 1. Příjmení: | Krejza |
| 2. Jméno: | Jiří |
| 3. Pohlaví: | muž |
| 4. Státní příslušnost: | občan České republiky |
| 5. Povolání: | kadeřník |
| 6. Datum a místo narození: | 27. 5. 1971, Roudnice nad Labem |
| 7. Trvalé bydliště: | Dr. Slavíka 1515
413 01 Roudnice nad Labem
Česká republika |
| 8. Telefonní čísla: | +420 416 815 911 E -mail: krejzaj@volny.cz |
| 9. Současná adresa: | viz bod 7 |
| 10. Příjmení a jméno zástupce: | |
| 11. Povolání zástupce: | |
| 12. Adresa zástupce: | |
| 13. Tel. číslo: | |

B. VYSOKÁ SMLUVNÍ STRANA

14. **Česká republika**

Dvojmo

II. SKUTKOVÉ OKOLNOSTI PŘÍPADU

1. Stěžovatel je občanem města Roudnice nad Labem, Ústeckého kraje v České republice a tvrdí, že pravomocným usnesením Ústavního soudu České republiky ze dne 13. 4. 2010 sp. zn.: I.ÚS 853/10 (dále jen „napadené usnesení“) jsou porušeny tato práva stěžovatele.
2. **Porušení čl. 6 odst. 3 písm. c) právo na spravedlivý proces, každý má právo se obhajovat sám nebo za pomoci obhájce, čl. 13 právo na účinné opravné prostředky, čl. 17 zákaz zneužití práv Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a porušení vnitrostátního právního předpisu čl. 37 odst. 2 usnesení č. 2/1993 sb. „Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku (dále jen „Listina“)**
3. **Zachování lhůty pro podání stížnosti**
Napadené usnesení bylo doručeno stěžovateli dne 20. 4. 2010. Stěžovatel je přesvědčen, že šestiměsíční lhůta k podání této stížnosti je v jeho případě zachována.
4. Stěžovatel navrhuje, aby ESLP vydal po provedeném řízení tento

R o z s u d e k

napadené usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 13. 4. 2010 sp. zn.: I.ÚS 853/10 je v rozporu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod.

O D Ů V O D N Ě N Í

1.

5. **Řízení před Ústavním soudem ČR.**

Stěžovatel podal doporučenou poštou Ústavnímu soudu České republiky ústavní stížnost ze dne 24. 3. 2010, které Ústavní soud ČR přidělil spisovou značku I.ÚS 853/10.

6. Ústavní stížností brojil stěžovatel:

- **proti usnesení Nejvyššího správního soudu č.j.Aprn 1/2010-87 ze dne 24. 2. 2010**

- **a podal návrh na zrušení ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu**

7. **Důkaz:**

- 1 - usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 13. 4. 2010 sp. zn.: I.ÚS 853/10
- 2 - ústavní stížnost ze dne 24. 3. 2010

8. **Ústavní stížnost směřující proti usnesení Nejvyššího správního soudu č.j.Aprn 1/2010-87 ze dne 24. 2. 2010**
9. Stěžovatel podal kasační stížnost ze dne 23. 12. 2008 proti vadnému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2008 sp. zn.:3Ca 3/2006-42. Na výzvu Městského soudu v Praze uhradil stěžovatel soudní poplatek ve výši 3.000,-Kč dne 15. 1. 2009. Na příkaz Městského soudu v Praze stěžovatel předložil plnou moc ze dne 4. 2. 2009, ve které jej zastupuje advokát.
10. Sdělením ze dne **20. 4. 2009 č.j.: 8 As 22/2009-71** Nejvyšší správní soud v Brně informoval stěžovatele, že dne 17. 4. 2009 obdržel stěžovatelovu kasační stížnost, které přidělil Nejvyšší správní soud spisovou značku 8 As 22/2009 a sdělil, že věci se bude zabývat, jednat a rozhodovat 8 senát Nejvyššího správního soudu ve složení JUDr. Petr Příhoda, JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Jan Passer a žádal, aby se stěžovatel vyjádřil jestli nenamítá podjatost některého ze soudců. Stěžovatel svým sdělením ze dne **23. 4. 2009** sdělil, že nenamítá podjatost soudců 8 senátu NSS.
11. Stěžovatel sdělil dne **23. 4. 2009**, že nenamítá podjatost soudců 8 senátu č.j.: 8 As 22/2009 NSS. Jelikož Nejvyšší správní soud ve věci **neučinil úkon po dobu delší jak tři měsíce podal stěžovatel dne 12. 1. 2010 stížnost na průtahy v řízení č.j.: 8 As 22/2009** ve smyslu ustanovení § 164 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. o soudech a soudcích, ve které žádal, aby předseda soudu příslušnému senátu jeho liknavý postup vytkl a uložil mu dále ve věci rozhodnout.
12. Na stěžovatelovu stížnost na průtahy odpověděl nezákonnou formou JUDr. Josef Baxa, předseda Nejvyššího správního soudu sdělením ze dne **19. 1. 2010 č.j. S 123/2009-10**, ve které předseda Baxa píše „*Odpovídám tímto na Vaše podání ze dne 12. 1. 2010 označené jako Stížnost na průtahy v řízení*“ . Předseda Baxa tuto stížnost na průtahy v odpovědi nevyřídil. Protože stížnost na průtahy nebyla řádně vyřízena podal stěžovatel dne **16. 2. 2010** (doručeno 17. 2. 2010) **návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu vydání rozhodnutí**.
13. návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu vydání rozhodnutí rozhodl Nejvyšší správní soud zamítavým usnesením ze dne **24. 2. 2010 č.j.Aprn 1/2010-87** . Nejvyšší správní soud v zamítavém usnesení ze dne **24. 2. 2010 č.j.Aprn 1/2010-87 úmyslně lživě** věc odůvodňuje tak, že v něm neuvedl stěžovatelovu stížnost na průtahy ze dne 12. 1. 2010, ale již starou, promlčenou stížnost na průtahy ze dne 22. 9. 2009 a dále, že na tuto stížnost na průtahy stěžovatel podává návrh na určení lhůty ze dne 17. 2. 2010. Takto podvodně Nejvyšší správní soud odůvodňuje napadené usnesení, protože je zřejmé, že proti promlčenému podání ze dne 22. 9. 2009 již není možné podat návrh na určení lhůty dne 17. 2. 2010. V napadeném usnesení **úmyslně** Nejvyšší správní soud neuvedl, že stěžovatel podal stížnost na průtahy ze dne **12. 1. 2010** a pak v zákonné lhůtě návrh na určení lhůty ze dne **17. 2. 2010**, protože tak je zřejmé, že stěžovatel je v právu, ale Nejvyšší správní soud **úmyslně vynechal** v napadeném usnesení stěžovatelovu stížnost na průtahy ze dne **12. 1. 2010** a uvedl **úmyslně** již promlčenou stížnost na průtahy ze dne 22. 9. 2009.
14. Stěžovatel podal návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu ze dne 16. 2. 2010 až teprve když byla vadně vyřízena stížnost na průtahy ze dne 12. 1. 2010. Nejvyšší správní soud v této věci jednal velmi promyšleně jako **Organizovaná zločinecká skupina** podle § 129 zák. č. 40/2009 trestního zákoníku, aby se mu podařilo poškodit stěžovatele.

15. Důkaz:

- 3 - Sdělení ze dne **20. 4. 2009** č.j.: **8 As 22/2009-71** Nejvyššího správního soudu v Brně, že dne 17. 4. 2009 obdržel stěžovatelovu kasační stížnost
 - 4 - Stěžovatelovo sdělení ze dne **23. 4. 2009**, že nenamítá podjatost soudců 8 senátu č.j.: 8 As 22/2009 NSS.
 - 5 - Stížnost na průtahy ze dne **12. 1. 2010**
 - 6 - Odpověděl JUDr. Josef Baxi, předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne **19. 1. 2010** č.j. **S 123/2009-10**
 - 7 - Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu vydání rozhodnutí ze dne **16. 2. 2010**
 - 8 - Zamítavé usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne **24. 2. 2010** č.j. Aprn 1/2010-87
16. Nejvyšší správní soud ode dne kdy stěžovateli zaslal sdělení ze dne **20. 4. 2009** č.j.: **8 As 22/2009-71**, že obdržel stěžovatelovu věc kasační stížnost, které přidělil spisovou značku 8 As 22/2009 a sdělil, že věci se bude zabývat, jednat a rozhodovat 8 senát Nejvyššího správního soudu neučinil do dnešního žádný úkon. Ode dne **20. 4. 2009** uplynula doba **delší jak tři měsíce** proto stěžovatel podal stížnost na průtahy ze dne **12. 1. 2010** a návrh na určení lhůty ze dne **17. 2. 2010**, kterou usnesením Nejvyšší správní soud ze dne **24. 2. 2010** č.j. **Aprn 1/2010-87** zamítl.
17. Z výše uvedených důvodů stěžovateli nezbylo než podat ústavní stížnost ze dne **24. 3. 2010** jelikož byla porušena stěžovatelova ústavní práva zakotvená v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod každý má právo, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů. Stěžovatel shledal, že jeho věc trpí zbytečnými průtahy, které způsobuje **nečinnost** Nejvyššího správního soudu, který po dobu delší jak tři měsíce ve věci neučinil jediný úkon a setrvává v nečinnosti do dnešního dne.
18. **Ústavní stížnost směřující na zrušení ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu**
Ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu zní:
“Fyzické a právnické osoby jako účastníci nebo jako vedlejší účastníci řízení před Ústavním soudem musí být zastoupeny advokátem v rozsahu stanoveném zvláštními předpisy.”
19. Ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu nařizuje stěžovateli a ostatním občanům povinné, nucené zastoupení advokátem při podání ústavní stížnosti.
20. Aplikaci a výklad ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu vysvětluje sám Ústavní soud ČR, konkrétně Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996. Toto stanovisko pléna vysvětluje co zákonodárce přesně myslel když uzákonil ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu.
21. Právě toto ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu **porušuje čl. 6 odst. 3 písm. c) právo na spravedlivý proces, každý má právo se obhajovat sám nebo za pomocí obhájce, čl. 13 právo na účinné opravné prostředky, čl. 17 zákaz**

zneužití práv Úmluvy a porušení vnitrostátního právního předpisu čl. 37 odst. 2 Listiny, čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

22. Čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod zní:
“Každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení”
Stěžovatel tedy má právo na právní pomoc nikoliv povinnost využít právní pomoci. Zlovolně je stěžovateli nařizována povinnost využít právní pomoci právě protiústavním ustanovením § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu.
23. Stěžovatel tvrdí, že ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, je v rozporu s ústavním zákonem č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky a ústavním zákonem č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod Úmluvou Rady Evropy o ochraně lidských práv a základních svobod.
24. Stěžovatel je občanem České republiky a tvrdí, že Stanovisko Pléna Pl.ÚS-st 1/96 ze dne 21. 05. 1996 porušuje práva zaručená v čl. 2 odst. 4; čl. 9 odst. 3 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky (dále jen „*Ústava*“) a v čl. 1; čl. 2 odst. 2, 3; čl. 3 odst. 1, 3; čl. 4 odst. 1, 2, 3 usnesení č. 2/1993 Sb., Listiny základních práv a svobod a čl. 6 právo na spravedlivý proces, čl. 4 odst. 2, 3, zákaz otroctví a nucené práce, čl. 6 odst. 1, 3 písm. c) právo na spravedlivý proces, čl. 13 právo na účinné opravné prostředky, čl. 14 zákaz diskriminace, čl. 17 zákaz zneužití práv mez. smlouvy č. 209/1992 Sb., Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
25. **Vydání napadeného usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 13. 4. 2010 sp. zn.: I.ÚS 853/10**
26. Ústavní soud ČR vydal napadené usnesení ze dne 13. 4. 2010 sp. zn.: I.ÚS 853/10, kterým stěžovatelovu ústavní stížnost odmítá. Ústavní soud ČR v odůvodnění napadeného usnesení píše, že **„posuzované podání stěžovatelovy ústavní stížnosti nevykazuje náležitosti, že sepsání a podání ústavní stížnosti bylo učiněno advokátem, ale pouze samotným stěžovatelem, proto byla ústavní stížnost odmítnuta.“** Na str. 2 v odůvodnění třetí odstavce odůvodňuje Ústavní soud ČR dále **„stěžovatel byl v minulosti při podání jiných ústavních stížností řádně a podrobně poučen o zákonných náležitostech ústavní stížnosti s důrazem na povinné zastoupení advokátem, včetně samotného sepsání návrhu. Přesto se stěžovatel na Ústavní soud ČR obrátil znovu sám, nikoliv prostřednictvím kvalifikovaného právního zástupce.“**
27. Ústavní soud ČR vůbec neprojednával ani se nezabýval stěžovatelovou ústavní stížností a rovnou jí napadeným usnesením odmítl, z důvodu, že ji sepsal a podal stěžovatel jako fyzická osoba. Tato skutečnost je důkazem, že Ústavní soud ČR selektuje a diskriminuje občany podle určitých znaků, kde kritériem není být fyzická osoba, ale být advokátem.
28. V odůvodnění str. 2 odst. 6 Ústavní soud ČR dále píše **„Povinnost právního zastoupení ve smyslu § 30 zákona o Ústavním soudu trvá od samého počátku, takže i návrh na zahájení řízení musí být sepsán advokátem. Tento požadavek je zcela legální a legitimní, jak Ústavní soud ČR vysvětlil v řadě svých rozhodnutí (viz např. usnesení ze dne 17. 2. 1998 sp. zn. II. ÚS 141/97, Sbirka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 10, usn. č. 12, usnesení ze dne 23. 9. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 44/04, dostupné na**

internetové adrese <http://nalus.usoud.cz>).“

29. Ústavní soud ČR hájí své nezákonné jednání slovy, že požadavek povinného zastoupení **je zcela legální a legitimní**. Takoveto sebeobhajování je ve své podstatě velmi typické pro zločinecké organizace. Ústavní soud ČR si je vědom, že jedná podvodně jako Organizovaná zločinecká skupina podle ustanovení § 129 zákona číslo 40/2009 Sb., Trestního zákoníku a na svou obranu uvádí svá nezákonná rozhodnutí, kterými v minulosti úmyslně poškodil spoustu občanů ČR.
30. Ústavní soud ČR je vázán právními předpisy a měl tak povinnost vyzvat stěžovatele k odstranění vady podané ústavní stížnosti, kterou Ústavní soud ČR shledal v povinnosti podat ústavní stížnost prostřednictvím advokáta. Ústavní soud ČR však stěžovatele nevyzval k povinnému zastoupení.
31. Stěžovatel shledává, že napadené usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 13. 4. 2010 sp. zn.: I.ÚS 853/10 s odůvodněním porušuje tato práva zaručená v čl. 2 odst. 4; čl. 9 odst. 3 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky a v čl. 1; čl. 2 odst. 2, 3; čl. 3 odst. 1., 3; čl. 4 odst. 1, 2, 3 usnesení č. 2/1993 Sb., Listiny základních práv a svobod a čl. 6 právo na spravedlivý proces, čl. 4 odst. 2, 3, zákaz otroctví a nucené práce, čl. 6 odst. 1, 3 písm. c) právo na spravedlivý proces, čl. 13 právo na účinné opravné prostředky, čl. 14 zákaz diskriminace, čl. 17 zákaz zneužití práv mez. smlouvy č. 209/1992 Sb., Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

III. PORUŠENÍ ÚMLUVY A JEJÍCH PROTOKOLŮ

32. Napadeným usnesením Ústavního soudu České republiky ze dne 13. 4. 2010 sp. zn.: I.ÚS 853/10 **došlo k porušení čl. 6 právo na spravedlivý proces Úmluvy**, protože Ústavní soud České republiky se nevypořádal spravedlivě se všemi důkazy a námitkami stěžovatele, které Ústavní soud České republiky úmyslně ignoroval, aby mohl stěžovatelu ústavní stížnost odmítnout.
33. Napadeným usnesením Ústavního soudu České republiky ze dne 13. 4. 2010 sp. zn.: I.ÚS 853/10 **došlo k porušení čl. 6 právo na spravedlivý proces Úmluvy**, protože Ústavní soud České republiky se nevypořádal spravedlivě s důkazem úmyslného poškození Nejvyšším správním soudem. Nejvyšší správní soud poškodil stěžovatele tím, že mu nepřiznal průtahy v řízení, které trvají ode dne **20. 4. 2009 do dnešního dne**.
34. U stěžovatele byl porušen **čl. 6 právo na spravedlivý proces Úmluvy** dvakrát. Jednou když stěžovatele úmyslně poškozoval Nejvyšší správní soud tvrzením, že k průtahům v řízení nedochází a podruhé Ústavní soud ČR, který odmítl projednávat ústavní stížnost z důvodu, že za stěžovatele ústavní stížnost nepodal a nesepsal advokát, ale pouze stěžovatel jako obyčejná fyzická osoba.
35. **Nezákonné ustanovení** § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu a Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996 (dále jen **“nezákonná ustanovení”**) porušují tyto články Úmluvy:

36. **Porušení čl. 14 zákaz diskriminace Úmluvy.**

Garantují advokátům práci u Ústavního soudu České republiky. Tímto napadené ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu a Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996 porušuje čl. 14 **zákaz diskriminace Úmluvy**. Povolání advokáta je zvýhodněné vůči jiným povoláním a vůči stěžovateli tím, že stěžovatel nemá možnost svobodně se rozhodnout jaké právní služby využije. Stěžovateli je Českou republikou prostřednictvím **Nezákonného ustanovení** ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu nařizováno **povinně** využít placené právní služby advokátů a dokonce stěžovateli Česká republika určila výši odměny advokátům. Jiná povolání v České republice nemají zákonem garantovanou práci jako advokáti. Stěžovateli Česká republika zákonem nenařizuje povinně využít například placené zahradnické služby, nebo povinné služby stomatologa a jiné. Z těchto důvodů se jedná o diskriminaci jiných povolání proti advokacii.

37. **Porušení čl. 6 odst. 3 písm. c) právo na spravedlivý proces, každý má právo se obhajovat sám nebo za pomoci obhájce Úmluvy.**

Zbavují stěžovatele a fyzické nebo právnické osoby svobodné volby v rozhodnutí jestli stěžovatel sám sepiše a podá ústavní stížnost a bude **obhajovat svá základní práva sám bez zastoupení advokáta** nebo zda využije placených právních služeb advokáta, který by podal již stěžovatelem sepsanou ústavní stížnost nebo zda advokát za stěžovatele sepiše a podá ústavní stížnost. Tímto je porušen **čl. 6 odst. 3 písm. c) právo na spravedlivý proces, každý má právo se obhajovat sám nebo za pomoci obhájce Úmluvy**. Každý má právo se obhajovat sám.

38. **Porušení čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.**

Napadená ustanovení porušují čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod

“Každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení”

Stěžovatel tedy **má právo** na právní pomoc nikoliv **povinnost** využít placené právní pomoci advokáta. Zlovolně je stěžovateli nařizována povinnost využít právní pomoci právě protiústavním a v rozporu s Úmluvou nezákonným ustanovením § 30 o Ústavním soudu.

39. Stěžovatel, jako občan Rady Evropy, má také podle čl. 12 Úmluvy **právo uzavřít manželství**. Nikdo nesmí občanovi nařizovat uzavřít manželství proti své vůli, protože je to právo o kterém rozhoduje pouze občan Rady Evropy zda jej využije nebo ne.

40. Stěžovatel, jako občan Rady Evropy, má podle čl. 37 odst. 2 ústavního zákona České republiky Listiny **právo na právní pomoc**. Nikdo nesmí občanovi nařizovat placenou právní pomoc advokáta proti své vůli, protože je to právo o kterém rozhoduje pouze občan Rady Evropy zda jej využije nebo ne.

41. Stěžovatel, jako občan Rady Evropy, má také podle čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy právo na spravedlivý proces, každý má **právo se obhajovat sám** nebo za pomoci obhájce. Nikdo nesmí občanovi nařizovat, že musí obhajovat svá práva prostřednictvím advokáta, protože o tomto právu rozhoduje pouze občan Rady Evropy zda jej využije nebo ne.

42. **Porušení čl. 13 právo na účinné opravné prostředky Úmluvy.**

Nezákonná ustanovení jsou obscénní a šikanózní. Tedy znesnadnit, ztížit, učinit

složitějším stěžovateli a fyzické a právnické osobě při obraně svého práva domoci se spravedlnosti. Tímto napadené ustanovení ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu znemožňuje přístup k Ústavnímu soudu ČR **čl. 13 právo na účinné opravné prostředky** Úmluvy.

43. Důkazem je stěžovatelova ústavní stížnost ze dne 29. 5. 2008, o které rozhodl Ústavní soud odmítavým usnesením ze dne 12. 8. 2008 č.j. III ÚS 1327/08. V odůvodnění Ústavní soud České republiky uvedl na straně 2 ve druhém odstavci „*povinnost právního zastoupení ve smyslu § 30 zákona o Ústavním soudu trvá od samého počátku, takže i návrh na zahájení řízení musí být sepsán advokátem*“. Protože stěžovatel byl advokátem zastoupen, ale ústavní stížnost sepsal sám stěžovatel a ne advokát Ústavní soud stížnost odmítl usnesením ze dne 12. 8. 2008 č.j. III ÚS 1327/08. Toto porušení **přístupu k soudu a porušení čl. 13 právo na účinné opravné prostředky** Úmluvy stěžovatel podal stížnost k ESLP, které je vedeno pod **č.j. 4841/09 páté sekce**.
44. Dalším důkazem je stěžovatelova stížnost k **ESLP vedená pod č.j. 63220/09 pátá sekce**, kde si stěžovatel stěžuje na rozhodnutí Ústavního soudu ČR, které rozhodovalo o ústavní stížnosti, kterou sepsal advokát, přestože stěžovatel Ústavnímu soudu ČR sdělil, že s touto advokátem sepsanou stížností nesouhlasí a zaslal Ústavnímu soudu ČR svou vypracovanou ústavní stížnost, na kterou Ústavní soud nebral ohled a ignoroval ji tak jako by nikdy neexistovala.
45. **Porušení vnitrostátních ustanovení. Ústavní stížnost jsou oprávněni podat** podle ustanovení § 72 odst. 1 a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu a) **fyzická nebo právnická osoba** podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky, jestliže tvrdí, že pravomocným rozhodnutím v řízení, jehož byla účastníkem, opatřením nebo jiným zásahem orgánu veřejné moci **bylo porušeno její základní právo nebo svoboda zaručené ústavním pořádkem**. Nezákonné ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu a Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996 **neumožňuje** fyzické nebo právnické osobě podat ústavní stížnost.
46. Důkazem je odmítavé usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 13. 4. 2010 č.j.I ÚS 853/10, kde v odůvodnění na první straně dole Ústavní soud ČR píše, že odmítl stěžovatelovu ústavní stížnost ze dne 24. 2. 2010 z důvodu, že byla podána a sepsána samotným stěžovatelem, jako fyzickou osobou a ne advokátem. Tato skutečnost je důkazem, že Ústavní soud ČR nepřiznává stěžovateli, jako fyzické osobě, podávat ústavní stížnost jak je zakotveno v čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy.
47. **Porušení čl. 17 zákaz zneužití práv Úmluvy a porušení vnitrostátního právního předpisu čl. 37 odst. 2 Listiny.**
Soud ani orgány státní správy nemají právo nařizovat stěžovateli a fyzické a právnické osobě povinnost využívat jakýchkoliv služeb, které nevykonávají státní správu ani nevydávají závazná rozhodnutí jménem republiky. Napadené ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu porušují **čl. 17 zákaz zneužití práv** Úmluvy a **čl. 37 odst. 2 Listiny**. Plénum Ústavního soudu České republiky, Parlament České republiky, Vláda České republiky a prezident České republiky **zneužili svých práv a uzákonili** napadené ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu čímž se dopustili činů zaměřených na zničení výše přiznaných práv a svobod nebo na omezování těchto práv a svobod ve větším rozsahu, než to Úmluva stanoví. **Václav Klaus, prezident České republiky, Vláda České republiky, Parlament České republiky jako Organizovaná zločinecká skupina** zneužili svých práv a vydali

ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, které je v rozporu s Úmluvou. **Členem** této Organizované zločinecké skupiny **je také JUDr. Otakar Motejl, veřejný ochránce práv České republiky**, na kterého se obrátil s žádostí o ochranu práv stěžovatel. JUDr. Otakar Motejl, veřejný ochránce práv České republiky odpověděl dopisem ze dne 6. 5. 2010 č.j.:2633/2010/VOP/PP na str. 2 nahoře „*Opomíjíte ovšem § 30 zákona o Ústavním soudu. Tam je uvedeno, že fyzické osoby jako účastníci musí být v řízení před Ústavním soudem ČR zastoupeny advokátem (účastník musí být zastoupen již od doby podání návrhu ústavní stížnosti).*“ Odpověď Motejla je důkazem, že i on je spolčel s organizovaným zločinem a schvaluje nezákonné jednání Ústavního soudu ČR.

48. Důkaz:

9 - odpověď JUDr. Otakara Motejla, veřejného ochránce práv České republiky ze dne 6. 5. 2010 č.j.:2633/2010/VOP/PP

49. Porušení čl. 4 odst. 2, 3, Zákaz otroctví a nucené práce Úmluvy.

Napadená ustanovení ÚS odporují čl. 4 odst. 2, 3, Zákaz otroctví a nucené práce Úmluvy

2. Od nikoho se nebude vyžadovat, aby vykonával nucené nebo povinné práce.

3. Za "nucenou nebo povinnou práci" se pro účely tohoto článku nepovažuje:

a) práce běžně požadovaná při výkonu trestu uloženého podle článku 5 této Úmluvy, nebo v době podmíněného propuštění z tohoto trestu;

b) služba vojenského charakteru nebo v případě osob, které odmítají vojenskou službu z důvodů svědomí v zemích, kde je takové odmítnutí vojenské služby uznáváno, jiná služba vyžadovaná místo povinné vojenské služby;

c) služba vyžadovaná v případě nouze nebo pohromy, která ohrožuje život nebo blaho společnosti;

d) práce nebo služba, která tvoří součást běžných občanských povinností.

50. Napadená ustanovení porušují jak práva stěžovatele, tak práva advokátů, kdy stěžovatel je nucen vykonávat nucenou práci proti své vůli a hledat si za sebe advokáta zástupce, kterého stěžovatel nechce.

51. Advokáti jsou nuceni vykonávat nucenou práci zastupovat stěžovatele a fyzické a právnické osoby ačkoliv to není jejich svobodná vůle.

52. Ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu a Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996 porušují také vnitrostátní právní předpisy, neboť Ústavní soud ČR vykonává podle čl. 2 odst. 1 Ústavy ČR **státní moc výkonnou**. Tedy vykonává státní moc výkonnou stejně jako například Ministerstvo vnitra, které dozoruje práci orgánů místní samosprávy měst a obcí, jestli města a obce neporušují například zákon č. 128/2000 Sb., o obcích. Na takové Ministerstvo vnitra má právo podat stěžovatel, jako fyzická osoba, stížnost bez zastoupení advokáta, proto má právo podat stěžovatel stížnost k Ústavnímu soudu bez zastoupení advokáta. Ústavní soud ČR dozoruje nad ústavností v České republice, podobně jako Ministerstvo vnitra dozoruje nad orgány místní samosprávy. Na Ministerstvo vnitra i na Ústavní soud se vztahuje zákon č. 500/2005 Sb., Správní řád. Jestliže stěžovatel jako fyzická osoba nebyla zbavena svéprávnosti, nemůže být stěžovatel nucen Nezákonným ustanovením § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu povinně se dát zastupovat. Vrcholem zlovůle poškodit stěžovatele a fyzické a právnické osoby je Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996, které

vysvětluje ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu tak, že dokonce není oprávněna fyzická a právnická osoba podávat ústavní stížnost pokud si ji sepíše sama, ale je jí oprávněna podat osoba advokáta, která podle pléna ústavní stížnost za stěžovatele sepíše a zároveň podá.

53. Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996, které vysvětluje ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, v doslovném pochopení věci znamená, že fyzické a právnické osoby jsou jakési **méněcenné a zakazuje se jim podávat ústavní stížnosti**. Lépe řečeno nezakazuje se jim podávat ústavní stížnost, protože doslovný zákaz není nikde v zákoně ustanoven písemně, ale pokud tak fyzická a právnická osoba učiní bude na takto podanou ústavní stížnost nahlíženo jako na vadnou a nebude o ní jednáno, rozhodováno a **bude vždy odmítnuta.**
54. Za 2. světové války nacistické Německo považovalo lidi národnosti židovské za méněcenné a zakazovalo se židům vlastnit obchody, museli nosit na oblečení našité označení židovské hvězdy, nesměli chodit v obci po chodníku, ale pod chodníkem a jiné diskriminační znaky. Nacistické Německo chtělo vytvořit takzvanou čistou rasu člověka. V dnešním 21. století se Česká republika stala **nedemokratickou**, ačkoliv se Vláda České republiky chvástá, a navenek se snaží dávat najevo, že je demokratickou zemí což dokládá samo vadné Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996, které také považuje obyčejného občana Rady Evropy za méněcenného neschopného sepsat Ústavní stížnost a proto se schodlo na takovém zruďném Stanovisku, kde vysvětluje, že pokud k Ústavnímu soudu cokoliv zašle **obyčejný méněcenný občan**, jako fyzická a právnická osoba nebude na to vůbec Ústavní soud brát ohled, nebude se tím zabývat a vždy Ústavní soud ČR ústavní stížnost odmítne. Důkazem jsou stížnosti vedené u ESLP pod č.j. **4841/09 páté sekce**, č.j. **63220/09 pátá sekce** .
55. Dalším důkazem stěžovateli pravdy je ta skutečnost, že když k Evropskému soudu pro lidská práva je oprávněn podat stížnost každý občan jehož stát je součástí Rady Evropy, není možné v nedemokratické České republice stěžovateli, fyzickým a právnickým osobám odebírat práva obracet se na Ústavní soud. Česká a Slovenská Federativní Republika podepsala Úmluvu v roce 21. 2. 1991 a později jako Česká republika v roce 30. 6. 1993. Přesto do dnešních dnů se daří úspěšně Organizované zločinecké skupině odebírat nejen stěžovateli, ale celému lidu základní lidská práva zakotvená v Úmluvě právo podat opravný prostředek k Ústavnímu soudu ČR
56. **Porušení čl. 6 právo na spravedlivý proces Úmluvy.**
Napadené ustanovení ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu odporují **čl. 6 právo na spravedlivý proces** Úmluvy, kdy **dochází k nerovnosti zbraní** z důvodu toho, že mají advokáti státem garantovanou práci a státem garantované ceny za právní úkon u Ústavního soudu ČR před kterým **musí být nuceně zastoupeni** stěžovatelé advokátem. Soudci jsou jmenováni z řad advokátů. Tímto dochází k nedůvěře stěžovatele vůči advokátovi nebo všem advokátům, kteří mají státem zajištěnou práci. Advokáti mají státem zaručenou práci a dokonce stát Česká republika advokátům stanovil i výši výdělků. Jelikož stát vychází advokátům vstříc tím, že jim zaručuje práci, advokáti se státu odměňují tím, že stát chrání před stěžovateli a lidem. Stát a advokáti si vzájemně vypomáhají na úkor stěžovatelů a lidu. O tomto nezákonném ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu rozhodují soudci, kteří jsou jmenováni z řad advokátů. To znamená soudci Ústavního soudu ČR úmyslně kryjí zločinecké praktiky, o kterých tvrdí **„Povinnost právního zastoupení ve smyslu § 30 zákona o Ústavním soudu je zcela legální a legitimní, jak Ústavní soud ČR vysvětlil v řadě svých rozhodnutí“.**

Toto je důkaz zločineckých praktik Ústavního soudu ČR.

57. **Nezákonná ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu odporuje ustanovení § 29 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu.**

Ustanovení § 29 ZUS zní následovně:

*”Účastník nebo vedlejší účastník se **může** dát v řízení před Ústavním soudem zastupovat pouze advokátem v rozsahu stanoveném zvláštními předpisy. V těžce věci může mít jen jednoho zástupce”.*

58. Napadené ustanovení § 30 odst. 1 ZUS nařizuje povinnost být zastoupen advokátem **což je v rozporu** s ustanovením § 29 ZUS, které správně umožňuje fyzické osobě vystupovat v řízení před Ústavním soudem **bez zastoupení** nebo pokud se rozhodne pro zastupování tak **v zastoupení** advokátem. Z těchto důvodů je vadné napadené ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu.

59. Pro rozpor ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu a ustanovení § 29 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu je zřejmé, že se jedná o vadné ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., a tedy šlo jednoznačně o **porušení čl. 6 právo na spravedlivý proces Úmluvy a dalších článků.**

60. Podle Nezákonného ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu má stěžovatel jako fyzická nebo právnická osoba povinnost být zastoupena advokátem, kterého musí stěžovatel povinně platit podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů advokátní tarif. Nezákonnost napadeného ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., a Pléna posiluje skutečnost, že stěžovatel při podané stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva, který má větší právní sílu, tato **povinnost nuceného** zastupování advokátem **není** a stěžovatel si stížnost k Evropskému soudu může sepsat a zaslat sám a Evropský soud o ni bude jednat přestože stěžovatel nebude zastoupen advokátem.

61. **Nezákonná ustanovení a § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu a Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996 z výše popsaného důvodu porušují čl. 4 odst. 2, 3, zákaz otroctví a nucené práce, čl. 6 odst. 1, 3 písm. c) právo na spravedlivý proces, čl. 13 právo na účinné opravné prostředky, čl. 14 zákaz diskriminace, čl. 17 zákaz zneužití práv mez. smlouvy č. 209/1992 Sb., Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.**

62. Z výše uvedeného stěžovatel Jiří Krejza mladší, nar. 27. 5. 1971 tvrdí, že Ústavní soud České republiky společně s Parlamentem České republiky, Vládou České republiky, Václavem Klausem, prezidentem České republiky a JUDr. Otakarem Motejlem, veřejným ochráncem práv tvoří podle ustanovení § 129 zákona číslo 40/2009 Sb., Trestní zákoník **Organizovanou zločineckou skupinu, která je společenstvím více osob s vnitřní organizační strukturou, s rozdělením funkcí a dělbou činností, která je zaměřena na soustavné páchaní úmyslné trestné činnosti.** Touto svou činností **Organizovaná zločinecká skupina** úmyslně organizovaně poškozují stěžovatele, když mu nepřiznává právo podat ústavní stížnost bez zastoupení advokáta. Ústavní soud České republiky společně s Parlamentem České republiky stěžovateli a celému lidu České republiky nařizují podat ústavní stížnost pouze prostřednictvím advokáta, který ústavní stížnost sepiše a stěžovateli nařizuje a lidu nařizuje povinně advokáta zaplatit. Tímto se nenaplnuje

právo na právní pomoc, ale **povinnost** najmout za peníze právní služby.

63. Stěžovateli nezbývá než neustoupit od svého tvrzení, že historie v České republice se opakuje, kdy státní organizované spolčení nařizuje, nutí nebo úmyslně odebírá stěžovatelům a lidu jejich základní lidská práva. Tato banda organizovaného zločinu, kterou tvoří jedni z nejvzdělanějších lidí v České republice dokládá, jak se vzdělanost a mocí téměř zaniká jakákoliv lidskost a morální úroveň.
64. Stěžovatel žádá, aby byli tito lidé potrestáni, jako výstraha pro ostatní.
Nezákonná ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu a Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996 z těchto důvodů tvoří hrozbu pro demokracii v České republice a musí být zrušeny.

IV. PROHLÁŠENÍ O VYČERPÁNÍ VNITROSTÁTNÍCH OPRAVNÝCH PROSTŘEDKŮ VE SMYSLU ČLÁNKU 35 ODS. 1 ÚMLUVY

65. Protože proti usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne **13. 4. 2010 sp. zn.: I.ÚS 853/10** neexistuje opravný prostředek v České republice, tímto stěžovatel vyčerpал veškeré vnitrostátní právní prostředky k nápravě.

V. PŘEDMĚT STÍŽNOSTI A PŘEDBĚŽNÉ NÁROKY NA SPRAVEDLIVÉ ZADOSTIUCINĚNÍ

66. Při rozhodování o výši spravedlivého zadostiučinění by stěžovatel musel přihlédnout zejména ke způsobu jednání, míře zavinění, závažnosti, rozsahu, době trvání a následkům protiprávního jednání **Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu ČR**.
67. Stěžovatel Jiří Krejza mladší, nar. 27. 5. 1971 sděluje, že pokud přihlédne na způsob jednání Ústavního soudu České republiky zejména na míru zavinění, musí konstatovat, že míra zavinění je obrovská, protože je neomluvitelná a úmyslná. Pokud jde o dobu trvání v poškozování stěžovatele není doba tak velká jako samotná skutečnost, že Ústavní soud České republiky, Parlament České republiky, Vláda České republiky a prezident České republiky tak od roku 1993 kdy vyšlo v platnost nezákonné ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu organizovaně a úmyslně nepřiznávali základní lidská práva lidu. Takovéto úmyslné zavinění po dobu 17ti let je alarmující. Proto nezbývá než aby ESLP přihlédnul k době trvání 17 let, které spouště občanů České republiky ovlivnilo negativně jejich osud. Z těchto důvodů Ústavní soud České republiky, Parlament České republiky, Vláda České republiky a prezident České republiky tvoří velmi perfektně organizovanou zločineckou skupinu podle ustanovené § 129 zákona č. 40/2009/Sb., Trestního zákoníku, která navenek vystupuje jako seriózní státní aparát.
68. Stěžovatel byl poškozen Nejvyšším správním soudem, který neuznal evidentní průtahy v řízení po delší jak 3 měsíce. Takovéto podvodné jednání je taktéž alarmující, protože je

jednoznačné, že takto úmyslně Nejvyšší správní soud poškozují po řadu let i ostatní občany České republiky.

69. Stěžovatel se rozhodl, aby Evropský soud pro lidská práva sám přiznal částku podle čl. 41 Úmluvy spravedlivého zadostiučinění z titulu náhrady morální újmy a jako výdaje spojené s podáním stížnosti částku, kterou soud uzná za spravedlivou. Stěžovatel takovou částku nemůže vyčíslit z důvodu, že je pro stěžovatele těžké určit výši částky. Z těchto důvodů stěžovatel žádá, aby ESLP sám určil výši částky jako spravedlivé zadostiučinění a morální újmy.
70. **Pokud ESLP nebude v této věci jednat spavedlivě hrozí, že naprosto identicky stejnými stížnostmi bude ESLP zavalen i v příštích letech, protože ostatní občané nehodlají snášet dále podvody soudů ČR.** Důkazem je **podvodné** odůvodnění napadeného usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 13. 4. 2010 sp. zn.: I.ÚS 853/10 na str. 2 odst. 6 „*Tento požadavek je zcela legální a legitimní, jak Ústavní soud ČR vysvětlil v řadě svých rozhodnutí (viz např. usnesení ze dne 17. 2. 1998 sp. zn. II. ÚS 141/97, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 10, usn. č. 12, usnesení ze dne 23. 9. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 44/04, dostupné na internetové adrese <http://nalus.usoud.cz>).*“
71. Z těchto zločinných usnesení ze dne 17. 2. 1998 sp. zn. II. ÚS 141/97, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 10, usn. č. 12, usnesení ze dne 23. 9. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 44/04 vyplývá, že před spousty lety jiní občané se domáhali stejného práva jako nyní stěžovatel. Tito lidé a stěžovatel se **nikdy neviděli ani o sobě nevěděli**, přesto byli pevně přesvědčeni, že jsou úmyslně poškozováni Ústavním soudem ČR. Z těchto důvodů jsou úmyslně anonymizovány, nezveřejňovány údaje jméno, příjmení a bydliště o těchto stěžovatelích ve sbírkách soudních rozhodnutí a jiných písemnostech, statistikách apod, aby se nemohli spojit a společně brojit proti zločinecké organizaci. Soudy v ČR zveřejňují pouze údaje o advokátech. Tímto dochází, že jednotliví občané každý samostatně nejsou žádnou překážkou pro tuto Organizovanou zločineckou skupinu. Kdyby tito poškození se měli možnost spojit v případě zveřejnění adresy již by tito lidé tvořili velkou překážku pro Organizovanou zločineckou skupinu.

VI. PROHLÁŠENÍ O ŘÍZENÍ PŘED JINÝMI MEZINÁRODNÍMI INSTITUCEMI

72. Případ nebyl předložen žádné jiné mezinárodní vyšetřovací nebo smířčí instanci a žádná taková instance se důvody uvedenými v této stížnosti nezabývá, ani nezabývala.

VII. SEZNAM PŘÍLOH

73. Přílohy jsou kopie :
- 1 - Usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 13. 4. 2010 sp. zn.: I.ÚS 853/10
 - 2 - Ústavní stížnost ze dne 24. 3. 2010
 - 3 - Sdělení ze dne 20. 4. 2009 č.j.: 8 As 22/2009-71 Nejvyššího správního soudu v Brně, že dne 17. 4. 2009 obdržel stěžovatelovu kasační stížnost

- 4 - Stěžovatelovo sdělení ze dne **23. 4. 2009**, že nenamítá podjatost soudců 8 senátu č.j.: 8 As 22/2009 NSS.
- 5 - Stížnost na průtahy ze dne **12. 1. 2010**
- 6 - Odpověděl JUDr. Josef Baxi, předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne **19. 1. 2010** č.j. S 123/2009-10
- 7 - Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu vydání rozhodnutí ze dne **16. 2. 2010**
- 8 - Zamítavé usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne **24. 2. 2010** č.j. Aprn 1/2010-87
- 9 - odpověď JUDr. Otakara Motejla, veřejného ochránce práv České republiky ze dne 6. 5. 2010 č.j.:2633/2010/VOP/PP

VIII. PROHLÁŠENÍ A PODPIS

1.

74. Neanonymizovat data stěžovatele.

Stěžovatel **výslovně** dává Evropskému soudu pro lidská práva na vědomí a prohlašuje, aby **ve všech rozhodnutích, nálezech a písemnostech týkajících se této věci (třeba statistikách, výročních správách apod.) nebo v jiných písemnostech v souvislosti s touto věcí uváděl soud vždy:** stěžovatele celé jméno, příjmení, datum narození, adresu trvalého bydliště stěžovatele a národnost. Doba **úmyslného** utajování těchto základních údajů utajovaná za totalitního komunistického režimu a za současného režimu Vlády České republiky se nemusí aplikovat u Evropskému soudu pro lidská práva. Žádný právní předpis Evropskému soudu pro lidská práva **nenarizuje** anonymizovat údaje stěžovatele, pokud stěžovatel s anonymizováním **nesouhlasí**. Stěžovatel tak žádá z důvodu toho, že Česká republika úmyslně zatajuje tyto informace i když se zatajováním a anonymizací občané nesouhlasí a necítí se být nějak ohroženi. Já, jako stěžovatel, si nepřeji anonymizovat moje výše uvedená data.

2.

75. Žádost podle čl. 39 Jednacího řádu ESLP, předběžná opatření.

Stěžovatel žádá o předběžná opatření, která by zamezila dalšímu poškozování občanů České republiky ustanovením § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu. Pokud nebudou učiněna předběžná opatření jsou občané ČR vystaveni dalšímu poškozování, které je zbytečné, do vyřešení stížnosti.

76. Důvodem je, že stěžovatel nesleduje jen svůj vlastní zájem, ale zájem celé společnosti, která je nesprávným postupem Ústavního soudu a Nezákonným ustanovením § 30 zak. O Ústavním soudu poškozována.

3.

77. Žádost podle čl. 40 Jednacího řádu ESLP, naléhavé sdělení o podané stížnosti.

Stěžovatel žádá podle čl. 40 Jednacího řádu ESLP, **Naléhavé sdělení o podané stížnosti**. V naléhavém případě může tajemník Soudu se souhlasem předsedy senátu informovat dotčenou smluvní stranu o podané stížnosti a o jejím stručném obsahu, a to všemi dostupnými prostředky a aniž by bylo bráněno jiným procesním krokům v řízení.

4.

78. Žádost podle čl. 41 Jednacího řádu ESLP, aby Senát nebo jeho předseda rozhodnul o přednostním projednání.

Stěžovatel žádá podle čl. 41 **Jednacího řádu ESLP, aby Senát nebo jeho předseda rozhodnul o přednostním projednání** této stížnosti z důvodu:

79. A. **Nezákonné ustanovení** § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu a Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996 nepoškozují pouze stěžovatele, ale všechny občany ČR. Stěžovatel touto stížností nesleduje pouze svůj prospěch, ale prospěch celé společnosti.
80. B. Nezákoný postup jednání Ústavního soudu České republiky o ústavní stížnosti poškozují také ostatní občany ČR, protože Ústavní soud České republiky tak stejně nezákonně bude postupovat i s ostatními občany ČR.
81. Stěžovatel žádá o přednostní projednání z důvodu, aby bylo zabráněno dalšímu poškozování ostatních občanů ČR v nejkratším termínu.

5.

82. Stěžovatel Jiří Krejza mladší tuto stížnost zveřejnil na svých internetových stránkách s názvem www.duchodci-webz.cz , kde bude průběh celého řízení u ESLP zveřejňovat.

6.

83. Prohlašuji podle mého nejlepšího vědomí a svědomí, že všechny informace uvedené v tomto formuláři jsou pravdivé.

V Roudnici nad Labem dne 3. srpna 2010

Jiří Krejza mladší
stěžovatel

www.duchodci-webz.cz